

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gyönyörű
LÁNGOLÁS

JAMIE
McGUIRE

Dream
válogatás

Ellison Edson látszólag teljesen gondtalanul él. Frissen diplomázott, hatalmas bulikat szervez, és nincs más dolga, mint vásárolgatni és a barátaival lógni. De valami mégisincs rendben, és az érzés egyre gyötrőbbben nyomasztja a lányt. Elli kétségbeesve próbálja magára vonni családja figyelmét, és közben teljesen padlóra kerül. Szülei úgy gondolják, azzal segíthetnek leginkább gyereükön, ha szigorúbbak vele, ezért megvonják tőle a korlátlan anyagi támogatást. A lány így arra kényszerül, hogy munkát vállaljon. Ezzel egy csapásra feje tetejére áll a világ Ellie körül. A helyzetet csak nehezíti, hogy egy bulin megismerkedik Tyler Maddoxszal. A fiú is, mint ikertestvére, Taylor az alpesi tűzoltók tagja, aki erdőtüzek ellen harcol. Tyler kissé arrogáns, de végtelenül elbűvölő is, így a bulin Ellie-vel hamar egymásba gabalyodnak. A lány ugyan nem akar folytatást, de úgy tűnik, a srác nem éri be egyetlen estével. Ellie nem sokáig tud ellenállni Tylernek, ám elkövet egy olyan hibát, amit nem lehet jóvátenni.

Tyler érzései egyre inkább elmélyülnek, a lány szélsőséges személyisége és határozottsága lenyűgözi, de ahogy kezdi jobban megismerni, rájön, hogy Ellie belső démonai a Maddoxok legnagyobb ellensége lehet.

JAMIE McGUIRE olyan sikeres könyvek és sorozatok szerzője, mint a Gyönyörű sorscsapás, és a Veszedelmes sorscsapás, a Véletlen-trilógia valamint A Sötétség és Fény angyalai-trilógia.

Néhány érdekesség, amit még nem tudtál róla: Jamie-t bármi tudja inspirálni. Egy szó egy dalban, valami, amit a taxiból vagy egy parkban ülve lát, vagy amit álmodik. Ha valaha tetoválást csináltatna, a gyerekei neveit íratná magára.

A könyv a Beautiful-sorozat negyedik kötete.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ahogy Jamie McGuire-től megszoktuk, egy újabb fergeteges és forró szerelmes regénnyel kápráztatja el az olvasóit. Tyler története kihagyhatatlan.”

Amazon

„Ez a regény nemcsak könnyed szerelmi történet, hanem annál sokkal több. Olyan fontos kérdésekkel foglalkozik, mint a múlttal való szembenézés és az önmagunknak való megbocsátás.”

Barnes and Noble

„A képlet egyszerű: egy fiú, egy lány és egy vad románc. Jamie McGuire ismét bebizonyítja, hogy ezekből az egyszerű hozzávalókból mennyire vérpezsdítő és izgalmas könyvet lehet írni.”

Goodreads

„Tyler lenyűgöző pasi. Egyesül benne a nyers erő, a férfias bátorság és romantikus gyengédség. Nem lehet nem imádni!”

Red Hot Books

JAMIE McGUIRE

Gyönyörű
LÁNGOLÁS

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

GYEREKKOROMBAN KÉPES VOLTAM EGY ÖRÖKKÉVALÓSÁGIG ÜLNI ÉS a nyílt lángba bámulni. A családom furcsa időtöltésnek tartotta, és csaknem húsz évvel később most a cigarettám parázsló végére meredtem. A hamu olyan hosszú volt, mint az ujjam, és a vége narancsosan izzott, ahogy a tűz a papírt falta.

A házban mozdulni sem lehetett, úgy megtelt izzadt, botoráló részegekkel. Olyan vad volt a dorbézolás, hogy egy mély lélegzet már mit sem számított: az oxigént már teljesen kiszippantották a szobából. Csontig átjárt a basszus, az ordibálás és a lányok kotkodácsolása, akiknek többsége még ahhoz is fiatal volt, hogy egy doboz sört vehessen, nemhogy egy frissen magába döntött Mike-féle vodkás Hard Lemonade-ből egy hat üveges csomagot hamarosan kiokádjon.

Hátradőltem anya kedvenc, külföldről behozatott, kárpított foteljében, a káoszon legeltettem a szememet, és otthon éreztem magam.

Apának meggyőződése volt, hogy jó kislány vagyok, ezért könnyen ment, hogy büntudat nélkül nézzem végig a rossz viselkedést, még ha néha részt is vettem benne.

Egy csillámmal beszórt, lilára festett kefehajú szépség felém nyújtott egy mariskás csikket – csupán két és fél centi varázsű, összezsavart papírban –, és a másodperc törtrészéig

a szemébe néztem, hogy lássam, megbolondította-e valamivel, mielőtt elfogadom. A mennyezet felé fújtam a füstöt, és néztem, ahogy felfelé száll és elvegyül azzal a fehér felhővel, mely a galériánknek helyet adó tágas térben lebegett, és melyet síelés utáni partiknak, borozgatásnak és előkelő vendégeknek szántak, nem a részeg, melós helyieknek, akik most hozzádörgölöztek a festményekhez és vázákat borogattak fel.

Azonnal ellazultam, és hátraejtettem a fejemet a kanapé párnájára. Ami a szabadidős marihuánát illeti, Colorado annak a három államnak az egyike, melyek vakáció szempontjából a kedvenceim voltak. Az, hogy a szüleim éppen Estes Parkban tartottak fenn egy nyaralót, Coloradót az első helyre sorolta.

– Hogy hívnak? – kérdezte a lány.

Felé fordultam, néztem az angyali ragyogását, és meg sem lepődtem, hogy vendég egy bulin, ahol még a házigazdát sem ismeri. – Ellie-nek – feleltem, és nem igazán törődtem az álmos, kivörösödött szemével.

– Ellie Edsonnak? Te vagy Ellison húga?

Felsőhajtottam. Nem volt kedvem ehhez a beszélgetéshez.

– Én vagyok Ellison.

A két szemöldöke összeakadt, amikor zavarodottság lett úrrá a vonásain. – De... Ellison egy pasi, nem? A pasi, akié ez a ház, igaz? – kuncogott, és a karjára fektette az arcát. – Ikek vagytok... vagy ilyesmi?

Hátradőltem, miközben ösztönösen beletúrt hosszú, sötét hajamba. Egyik karját különböző nagyságú, fekete kontúros koponyákkal és élénk kék rózsákkal tetoválták tele, a másik még üres vászon volt.

– Nem. Én vagyok Ellison, a pasi, akié ez a ház.

Hangosan kuncogott a viccemen, aztán a székem mellé térdelt a padlóra. – Paige-nek hívnak.

– Mióta élsz itt?

– Miből gondolod, hogy helybeli vagyok?

Úgy csüngött minden szavamon, azzal az egyoldalú vonzalommal, mely a lelkesültség és az életuntság különös keverékével töltött el. Paige több volt, mint gyönyörű; úgy hordta magával a reményt, mint szomorú történeteit: nyíltan, hadd lássa bárki, sebezhetően még akkor is, amikor a szívét már túl sokszor összetörték ahhoz, hogy össze lehessen ragasztani.

Visszaadtam a csikket. – A tekintetedből hiányzik egy élet kudarcba fulladt reménye és a korlátlan erőforrások elpocsékolása feletti lelkifurdalás.

– Nem tudom, ez mit jelent – kuncogott.

– Pontosan, ahogy mondd.

– Ez a festmény a szüleidről készült? – kérdezte, és rövid, kicsorbult körmű ujjával a szoba másik végébe mutatott egy portréra.

– Úgy van – sóhajtottam fel. – Próbáltak egy kis halhatatlanságot vásárolni.

– Nem néznek ki olyan rosszul. Ezt az egészet tőlük kaptad.

– Nem, ez még mind az övék. Én csak kölcsönveszem. A hozzánk hasonlóknak korán megtanulják, hogy nem szabad ingyen elajándékozni ezt-azt.

– A hozzád hasonlóknak? – kérdezte magában mulatva. – Úgy érted, azok, akiknek giganégyzetméteres hodályaik vannak?

– Nem is egy – tettem hozzá.

Felvonta a szemöldökét, a szája édes mosolyra húzódott. Némelyek hencegésnek tekinthették a megjegyzésemet, de szándé-

kos lekicsinylés volt a hangomban, melyről tudtam, nem kelti fel Paige figyelmét. Még most is mosolygott. Valószínűleg megemlíthettem volna, amit anyám Xanax-habzsolás közben beismert, hogy jobban szereti Finley-t, a nővéremet, vagy azt, hogy szándékosan törtem totálra a Ferrarit, melyet a tizenhatodik születésnapomra kaptam az apámtól (nagyrészt azért, hogy bocsánatot kérjen, hogy nem jött el a születésnapomra), vagy azt, amikor az egyetemi kolezből a szobatársnőm, Kennedy – örökös nő, akár csak én – a nők jogaiért a Berkeley-ben rendezett felvonulásra egy zárható műanyag zacskóban elhozta azt, amit az abortuszkor kikapartak belőle. Paige biztos akkor is úgy bámult volna fel rám, mintha az iránta érzett szeretetemet vallottam volna be, és nem az elcseszettség hét bugyrát ecseteltem volna.

A levegőt kifújva nevettem. – Egész biztosan itteni vagy.

– Beismerem. Fiúd van? – kérdezte.

– Nem cicózol.

Vállat vont, megszívta a cigit, majd öt másodpercig bent tartotta a füstöt, mielőtt kiköhögött egy felhőt. – Ezt vegyem nemnek? – kérdezte még mindig fuldokolva.

– Egyértelműen.

Igyekezett visszaadni a csikket, de megráztam a fejem. Lebiggyesztette csillogó alsó ajkát.

– Csalódott vagy? – Nem voltam biztos abban, hogy édes hármast vagy mariskát szívó havert szeretett volna.

– Csak olyannak látszol, akiből szupi barátnő válhatna.

– Tévedsz. – Felálltam. Untatott a beszélgetés. Pohárcsörömpölés hallatszott a szoba másik végéből, és egy kis csoport fogta körbe azt, ami a közepén zajlott.

A nevetés kiabálásba és kántálásba csapott át. Peter Max *Better Worldjét* lelökték a falról, az üvege összetört. Olcsó sör

fröccsent az ötvenezer dolláros ecsetvonásokra. Előrenyomakodtam, és két férfit pillantottam meg, akik egymást püfölték, és maguk körül ripityára törték a műkincseket.

Minden tekintet rám szegeződött, a nézők lecsendesedtek, amitől a kör közepén állók is megtorpantak. Mind azt várták, hogy véget vetek a verekedésnek vagy kiabálni kezdek, vagy a kár láttán sírva fakadok, de a pillantásom a tetovált félmeztelen férfira esett. Ő is engem figyelt, gesztenyebarna szeme a mellemet és a lábamat mérte végig, majd a szobát. Az ellenfele piros baseballsapkát viselt hátrafordítva, és az ökleit lengetve, ugrálva körözött a Tetovált körül, mint Tapsi Hapsi egy *Bolondos Dallamok* rajzfilmben.

– Már megérttetted vele, Maddox – szólt be valaki a tetovált pasinak. – Lépjünk le!

– Baszki – válaszolta a tetovált pasi, és nem vette le rólam a szemét. – Majd kint folytatjuk.

Piros Sapka jó huszonöt kilóval nehezebb volt Maddoxnál. Elővettem öt bankjegyet a dekoltázsomból, és a fejem fölé tartottam.

– Ötszázat teszek Maddoxra!

Pénzt szorongató öklök emelkedtek a magasba, fogadásokat, győzteseket ordítottak. Maddox tekintete kigyúlt, amikor rám nézett, és szerintem régóta senki sem látta ennyire felajzottnak, még ő maga sem. Alig verítékezett, tüsire nyírt hajával és sötét szemével ordított róla, hogy legyőzhetetlen. A férfiak többsége, akiket ismertem, csak szóban voltak azok, de Maddoxnak nem kellett színlelnie. Maga volt a megtestesült férfiaság, és volt benne elég keménység is, hogy ezt alátámaszssa. A lábam köze feszülni kezdett, a bugyim hirtelen megnedvedett. Egy lépéssel közelebb furakodtam a kör közepe felé.

Most láttam először, de nagyon úgy festett, mint a következő hatalmas melléfogásom.

A mozgásán láttam, hogy a kelleténél jobban elnyújtja a verekedést. Minden ütésnél – melyek egyikét sem az ormótlan, hátracsapott sapkájú seggfej vitte be – üveg tört, vér folyt és sör fröccsent anya egyéni rendelésre készült, olasz hosszú szálú szőnyegére.

A forgatókönyv ez volt: Piros Sapka odasózott, de az ütése nem talált célba, viszont Maddox ezt arra használta, hogy behúzzon neki. Hihetetlenül gyors, pontos és könyörtelen volt. Szinte éreztem a bütykeit az állkapcsomon, azt, ahogy a fogaim beleremegnek az ütésbe, és a remegés végigfut a gerincemen.

Sajnos, hamar vége lett. A tetovált bajnokon nyoma sem volt a megerőltetésnek, ahogy legyőzött ellenfele felett állt. Valaki Maddox kezébe nyomta a pólóját, azzal törölte le magáról a vér- meg az izzadságcseppeket.

Másvalaki a pénzemet nyomta a kezembe, de oda sem néztem, hogy mennyit.

– Húzzunk innen, Tyler! Nem szeretném, ha kirúgnának, tesó. Egy rakás beszívott kiskorú van itt.

Maddox továbbra is engem nézett. – Mi ez a nagy sietség?

– Nincs kedvem magyarázkodni a parancsnoknak, hogy miért tartóztattak le minket. Neked van?

Maddox belebújt a fehér pamuttrikóba, és lehúzta szépen kidolgozott mell- és hasizmain. Amikor a trikó eltakarta a nadrágja feletti V-alakot, csalódottan ejtettem le a vállamat. Többet is szerettem volna látni belőle. Mindent látni szerettem volna.

Ideges barátja átnyújtott neki egy fekete White Sox baseballsapkát, melyet jól a szemébe húzott.

A barát megpaskolta a vállát. – Ötven dolcsit kerestél nekem, Maddox. Mint a régi szép időkben.

– Szívesen, faszfej – válaszolta, de mindvégig a szemembe nézett.

A társaságban pénz cserélt gazdát, majd mind kisereglettek a konyhába, ahol hordókat csapoltak meg és folyt a sör.

Tyler Maddox a véres és átizzadt pólójában lépett oda hozzám. A sapka árnyékot vetett a szemére és az orrára. Szóra nyitotta a száját, de megmarkoltam a trikóját, és magamhoz rántottam, hogy erősen szájon csókolhassam. Az ajkaim szétnyíltak, és hagytam, hogy forró nyelve becsússzon a számba. Úgy reagált, ahogy számítottam rá – a testi vágy lángra lobbant közöttünk –, és a hajamat megragadva maga felé fordította a fejemet.

Ellöktem magamtól, de nem eresztettem el a pólóját. Várt, nem tudta, mi lesz a következő lépésem. Fanyar mosollyal az ajkamon egy lépést hátráltam, a kezem végigsiklott az anyagon, majd a karján, és megfogtam a kezét, aztán húzni kezdtem. A tenyere kérges volt, a körmeit tövig rágta. Alig vártam, hogy érdes kezét puha testrészeimen érezzem.

Tyler mosolyra húzta a száját, és a bal arcán mély gödröcske jelent meg. Aranybarna szemével és szögletes, borostás állával az a fajta férfiszépség volt, melyet nem lehet mesterségesen előállítani: a csakis hibátlan gének találkozásából előállt tökéletesség harmóniája. A köreimben sok volt a szép ember, akik könnyen megengedhették maguknak a legjobb termékeket, stylistokat, spákat és plasztikai sebészeket, de Tyler nyersen és erőfeszítés nélkül valódi volt.

Meggyorsítottam a lépteimet, és felleptem az első lépcsőfokra.

Tyler felpillantott a lépcsőre. – Hova megyünk? – Nem válaszoltam, de ő még mindig követett. A halálba is vezethettem volna, de láttam, hogy Tyler Maddox nem fél semmitől. – Mi van fent? – kérdezte a nyomomban lépkedve.

– Én – válaszoltam keresetlenül.

Céltudatosan indult meg, a tekintetében mohóság váltotta fel a derűt. Elfordítottam a szülői háló ajtógombját, és feltárult előttünk anyámék hatalmas kaliforniai ágya, és a két tucat díszpárna.

– Tyúha! – kiáltott fel Tyler, és körülnézett. – Őrült király ez a ház. Akárki lakik itt, megüthette a főnyereményt. Barátaid?

– A szüleim háza.

– Te itt laksz? – mutatott a földre.

– Néha.

– A francba! Te vagy Ellison Edson. Az *Edson Tech*-féle Edson?

– Nem, én csak szimplán Ellie vagyok.

– Az apád az ötszáz leggazdagabb között van, nem?

– Nem igazán akarok most az apámról beszélni – mondtam csókok között.

Eltartott magától. – Bocs a festményért meg az asztalért..., és a vázáért! Visszapótolom őket.

Lenyúltam, és megragadtam a farmerjában kidudorodó keménységet. – Elég a szövegből!

Tyler most már csak rám koncentrált. Lecsúszott a keze a sztreccsnadrágom és a csupasz bőröm közé, és az ujjja pontosan tudta, hol álljon meg és derítse fel a terepet. Lerúgtam a bakancsomat, és halkan mormoltam, miközben az ujjai most már könnyebben, az iránta érzett vágyamtól nedvesen siklottak.

Az ágy széle hozzáért a combomhoz. Hátradőltem, és Tyler magamra rántottam. Az előtt az éjszaka előtt sok száját csókoltam már, de egyik sem csókolt olyan kiéhezetten – és régen kiéhezetten – vissza. Ahol csak Tyler a bőrömhöz ért, azt céltudatosan tette. Egyáltalán nem volt ideges, és hozzám hasonlóan nagy gyakorlattal szaggatott le gombokat és tépett szét anyagot.

Amint a melltartóm és a bugyim a földre került, lerántottam a bokszeralsóját. Lerúgta az ágy végénél, aztán megfordultunk. Lovagló ülésben fölé telepedtem. Mindketten lihegtünk és mosolyogtunk. Piros rúzsom elkenődött a száján, a bensőm megfeszült az iránta érzett sóvárgástól.

– Honnan az ördögből pottyantál ide? – csodálkozott.

Felvontam a szemöldököm, aztán a farmerjére pillantottam, mely félig lelógott az ágyról. Odanyúltam, megtapogattam a zsebét, és elvigyorodtam, amikor megzörrent az alufóliás csomag. – Lassan a testtel, Maddox! Még nem élveztem el.

Három mély ránc képződött a homlokán, amikor felszaladt a szemöldöke. Nézte, ahogy a fogammal feltépem az óvszer csomagolását, aztán fennakadt a szeme, amikor a számmal húztam fel rá.

– Jesszusom! – lihegte. Felemelte a csípőjét, amikor tövig bekaptam. Az ujjaival a hajamba túrt, és magára húzott, én meg mormolva dédelgettem a számban. Ívben hajlott meg a háta, amitől még mélyebbre hatolt.

Az öléből feljebb másztam, ismét meglovagoltam, és a derekát megragadva lassan ráereszkedtem. Néztem, ahogy a melegségemtől és a nedvességemtől a mennyekbe emelkedik. Sokszor csinált már ilyet, de nem velem. Tyler olyan típusnak látszott, aki diktál az ágyban, és akkora élvezetet okoz a nők-

nek, akikkel lefekszik, hogy azok hiábavalóan könyörögnek még többért. De nem adhatott nekik többet, én pedig pontosan ezt szerettem benne, plusz a tényt, hogy elképesztően szexis volt, és úgy értett ahhoz, hogy érintsen meg az érzékeny pontjaimon, mintha ő tervezte volna őket.

Az ujjai a csípőmbé vájtak, és éreztem, hogy szeretné a tempómat lassítani. Nem ismerte volna el, hogy ezt akarja. Közel járt a csúcshoz, ahogy én is, de valaki kopogni kezdett, és a nevét hajtogatta. Maddox nem mehetett el addig, míg be nem fejeztem, amit elkezdtem.

Erősen lihegtem, és valahányszor a fenekem az öléhez csapódott, hangosan felnyögtem, és amikor Tyler elélezett, a csípőmet fogva olyan keményen ért a csúcra, hogy a háta ívbe görbült. Olyan mélyen volt bennem, hogy az már fájt, de a csípőmmel köröztem, míg én is alá nem buktam a mélybe. A mellkasába mélyesztettem a körmeimet, és nyitott szájjal mosolyogtam, mert képtelen voltam a torkomból feltörő kiáltásokat elfojtani.

Tyler széttárta a combjaim és a fenekét megfeszítve még mélyebbre hatolt belém. Egy sor káromkodást morgott, aztán ellazult, és kifújta a levegőt, miután magához tért. Elégedetten, álmosan nézett fel rám. – A fenébe is, asszony!

A lábamat felemelve lehengeredtem róla, aztán lemásztam az ágyról. Az oldalán fekve nézte, ahogy öltözködöm, és elengedte a füle mellett a kopogtatást.

– Én... szóval... sokat dolgozom. A Hegyi Tűzoltóknál vagyok, és...

– Na és? – kapcsoltam be hátul a melltartómat, aztán felhúztam a bugyimat.

Tyler kis szünetet tartott, mert megpróbálta eldönteni, hogy is folytassa. – Ez Calvin Klein?

Lepillantottam a legkisebb számú, feszes, fehér, férfi alsónadrágra, melyet felvettem. A tanga, a csipke, a hátsót szabadon hagyó szexis bugyik nem az én világom voltak. – Igen?

Nevetett. – Csak hát... arról van szó, hogy nem tudlak majd... érted, ugye?

– Hívni? Akkor már ketten vagyunk.

Tyler felállt, és kezdte összeszedni a ruháját, miközben a folyosóról újra kezdődött a dörömbölés. – Maddox, bent vagy?

– A rohadt életbe, Zeke! Várj már! – bújt bele a farmerjába.

Meg akarta várni, míg felöltözöm, hogy csak aztán nyissa ki az ajtót, de alig húztam át a fejemen a pólómat, a barátai már be is nyitottak.

Az egyik férfi, aki alacsonyabb és terebélyesebb volt, odabíccentett nekem, aztán amikor rájött, hogy félmeztelen vagyok, lesütötte a szemét.

– Kész vagy?

– Kész, Zeke – válaszolta Tyler, és rám vigyorgott.

Zeke a háta mögé bökött a hüvelykujjával. – Szétszedik a házat. Segítsünk kipenderíteni őket?

Megráztam a fejem. – Szuper takarítóbrigádomban van.

– A kanapét nem fogják kitisztítani. A nappali úszik a libatollban.

– Veszek egy másikat.

– Vessünk véget ennek a szarságnak! – ráncolta a homlokát Tyler.

Zeke bólintott. – Aztán már itt sem vagyunk.

Tyler rám kacintott. – És kösz az... ízé... kellemes meglepetést.

– Mondanám, hogy szívesen máskor is, de egyikünk sem fogja a másikat keresni.

Tyler halkán felnevetett, lenézett a földre, aztán sűrű szempillája alól ismét rám emelte a tekintetét. – Alighanem. Viszlát valamikor, Ellison!

– Ellie a nevem. És a viszlát valószínűleg kizárva.

Szeme sem rebbent. – Jó éjt! – Egy lépést hátrált, aztán becsukta az ajtót.

Leültem az összegyűrt lepedőkre, takarókra és díspárnákra a szüleim ágyán. Tyler óvszere lelógott az anyám szemete-sének széléről, mely az ajtónál lévő öltözőasztala mellett állt. Tyler pocskék célba dobó volt.

Magzati pózba gömbölyödtem, és folyni kezdtek a könnyeim, melyeket senki sem látott. Sírtam, de nem azért, mert szégyelltem magam, hanem mert mindegy, mennyire vertem szét a házat vagy milyen borzalmasan gyaláztam meg a szüleim hálóját, ők akkor sem lesznek dühösekre rám. Megbocsátanak és szánnak majd. Örökre a tökéletes kislányuk maradok. Minél hangosabban síkítok, annál erősebben fogják be a fülüket.

Valaki kopogott. Kiszóltam, hogy jöjjön be. Paige állt az ajtóban. Magányosnak és elkeseredettnak látszott.

– Van még egy hely? – nyüsztette.

Felhajtottam a takarót és a lepedőt. Elmosolyodott, aztán odasietett, hogy mellém feküdjön. Átöleltem, aztán ellazultam, amikor megcsókolta a csuklóm belső oldalát.

– Gyönyörű vagy – suttozta. – Milyen érzés? Egy ilyen házban lakni? Ezt az életet élni?

Nem tudtam, mit válaszoljak, ezért kimondtam, ami először jutott az eszembe. – Hunyd le a szemed!

Paige hátranyúlt, és a kezét nedves combjaim közé csúsztatta.

– Láttam, amikor lejött – jegyezte meg.

- Ezért eldöntötted, hogy feljössz?
- Tudtam, hogy nem marad.
- Nem is volt rá szükségem.
- De én szeretném, ha az emberek maradnának. Ha akartok, úgy tehetsz, mintha én ő lennék.
- Úgy teszek, mintha te... te lennél – csókoltam meg a halántékát.

Paige elengedte magát a karjaim között, és elfészkelődött, miközben a basszus a padlón át feldübörgött. Pár perc múlva hirtelen félbemaradt a zene, és tudtam, hogy Tyler meg a barátai befejezték a bulit és mindenkit kirúgtak.

Paige szuszogása kis idő múlva egyenletessé vált. Lehunytam a szemem, közelebb vontam magamhoz, és az öntudatlanságba merültem.

MÁSODIK FEJEZET

APÁM CSILLOGÓ FEKETE AUDIJA FELÉ IGYEKEZTEM, AMIKOR MEGÉRKE-
zett az első kisbusz. Férfiak és nők sorjáztak ki belőle, és ro-
pogott a hó a bakancsuk alatt, ahogy vödröket, porszívókat és
tisztítószerekkel teli dobozokat cipeltek be a házba. Apám tit-
kára, Felix már el is küldette az új kanapét.

A szüleimet csak egy hét múlva vártam vissza Rómából
Estes Parkba, így bőven maradt idő, hogy rendet csináljanak
a házban. Felixnek nem először kellett takarítókat felvennie,
hogy egy buli után rendet csináljanak, és remekül értett ahhoz,
hogy ne maradjon semmi oda nem illő a házban. Hétéves ko-
rom óta ő volt a békefenntartó és a család védelmezője, és ha
szükséges volt, apám testőrének is beugrott. Olykor még apát
is meg kellett mentenie tőlem.

– Miss Edson – köszöntött egy fejbiccentéssel, amikor el-
indultam a felhajtón.

Az Audi fölé tornyosult, az öltönye megfeszült vaskos kar-
ján. Fémkeretes szemüvegének sötét volt a lencséje, hogy meg-
óvja a szemét ugyanattól a naptól, melyet tarra borotvált ko-
ponyája visszavert. Jobb kezében mobiltelefont tartott, a ballal
egy csíptető írótablát szorított magához. Kétségtelenül egy
többoldalas lista volt rajta, melyen ki kellett pipálnia az egyes

tételeket, javításokat és rendelkezéseket, melyekkel megteremtette apa számára azt az életet, melyért fizették.

– Köszönöm, Felix – mondtam.

Amint elmentem mellette, lendületesen kinyitotta a sofőr oldali ajtót, hogy becsúszhassak a kormány mögé. A kocsiban meleg volt, hiszen korábban bekapcsolta a fűtést, így a szőrme-mellényem és a magas szárú csizmám inkább túlzásnak, mint megfelelő téli öltözkének tűnt.

– Minden rendben, kisasszony? – kérdezte. Bólintottam, hogy igen, mire becsukta az ajtót.

Megfogtam a kormányt és felsóhajtottam. Hét éve, a gépjárművezetői vizsgám óta nem vezettem kocsit. Olyan járműben ültem, mely nem az enyém volt, olyan ház előtt, mely nem az enyém volt, olyan birtokon, mely szintén nem az enyém volt, és a ruháimat is a szüleim vették. Az ő tulajdonuk voltam, én meg hagytam, hogy így legyen, mert ez kényelmes volt. Nem mintha a középiskolában ne próbáltam volna meg felrúgni a szabályokat, de ha vitába szálltam, ez azt jelentette, hogy nem méltányolom őket kellőképpen, függetlenül attól, hogy kért-e vagy sem, amit tőlük kaptam.

Összeszorítottam a fogamat, és sebességbe tettem a váltót. Folytonos keserű belső monológot folytattam, mert nem mondhattam ki hangosan, amit valójában gondoltam vagy éreztem. Apám s mindenki más sérelmesnek érezte a panaszkodásomat, hiszen mi panaszom lehetett volna? Mindenem megvolt. Minél többet zúdítottak rám a szüleim pénzben és anyagi javakban, annál nagyobb űr támadt bennem, de ezt nem árulhattam el nekik, sem senki másnak. A legszörnyűbb önzés, ha valakinek mindene megvan, és semmit sem érez.

Rákanyarodtam a lehajtóra, és lassan gördültem végig rajta vagy egy mérföldnyit, amíg a szüleim kastélyának kapujához nem értem. A rézkapu egy gombnyomásra, lassan és egyenletesen felém kezdett kinyílni. Megcsörrent a telefonom, és Finley arca jelent meg a kijelzőn, ahogy kacsacsőrként az ajkát csücsöriti. Felfelé pillantott, hogy totalban láthassam világítóan kék szemét és vastag, valódi nercből készült szempilláit.

Lenyomtam a telefon gombját a kormánykeréken, és közben kigördültem a nyitott kapun át.

– Szia, Fin!

Finley hangja körülvelt. – Fáradt vagy, Elliebee?

– Kicsit.

– Nagyon helyes. Remélem, szarul érzed magad, te, elkényeztetett dög. Miért nem szóltál a tegnap este rendezett buliról?

– Hú, talán, mert Rióban vagy?

– Na és?

– Nem gondoltam, hogy a brazil gyantádat otthagynád egy találomra összeröffenett sörözős bulira a hegyekben a helyi-ekkel.

– Hideg van?

– Hát, semmiképpen sem bikinis idő.

– A forró vizes medencénk miatt ez szintisza hazugság. Megdugtak? – Már el is felejtette az enyhe sértést, és teljes nővéri üzemmódba kapcsol.

Finley Edson az Edson Tech idősebbik lánya volt, aki egyenesen afelé haladt, hogy tökéletesen manikűrözött körmökben végződő vaskézzelel irányítsa a céget. Örökösnők voltunk, de velem ellentétben Finley ezt örömmel végezte. Két évvel volt idősebb nálam, de a legjobb barátnőm volt, az egyetlen, aki

a gyerekkoromból maradt, és akit még el bírtam viselni. A többiek az anyjuk unalmas klónjai lettek.

– Nem kürtölöm világgá a szexuális életemet – fordultam a belváros felé.

– Dehogynem. Az a helyi volt, akit említettél?

– Paige? Nem. Édes gyerek, de túlságosan elcseszett ahhoz, hogy kihasználhassam.

– Kétlem, hogy ilyen személy létezik.

– Létezik, és a neve Paige.

– Öregkorodra lágyszívű lettél, Ellie. Ha még a Berkeley-re járnánk, már le is tudtad volna, csak azért, hogy összetörd a szívét. Akkor hát ki volt?

Összerázkódtam a jellemzése hallatán, de csak, mert igaza volt. Az emberek többsége úgy érezte, csak fájdalmat okozok annak, akivel kapcsolatba kerülök, jobbára a nemtörődömségem miatt, de a bennem rejtőző kisördög élvezte, hogy átmenetileg elterelhettem a figyelmemet a saját gyötrelmeimről.

– Muszáj mindig a selejtes működésekre emlékeztetned?

– Muszáj. Ne válts témát!

– Ügynökségek közti gyorsreagálású csapatba tartozik.

– Tűzoltó? Pfuj!

– Nincs benne semmi émelyítő. Az elit tagja. Úgy vetik be őket, mint katonákat a fronton.

– Szexin hangzik – ismerte el.

– Üdítő volt... szeme sem rebtent, amikor lepattintottam, és kitettem a szűrét. És szexi volt. Nagyon, *nagyon* szexi. Még a tízes sem kizárt.

– Tízes? Rendes vagy éppen csak tízes?

– Közepes. Nem találta el a szemetest, amikor megcélózta az óvszerrel, de verekedni azt tud. De komolyan! Tegnap este

a galérián a szart is kiverte egy srácból, aki kétszer akkora volt, mint ő. Olyan felépítésű, mint David Beckham. Esetleg kicsit megtermettebb. Csupa tetkó, és piros Marlboro meg vasillata van.

– Vas?

– A másik pasas vére ráfröccsent a ruhájára.

– Múlt éjjel hagytad, hogy a galérián verekedjenek? Eltört valami?

– Én inkább úgy kérdezném, hogy mi *nem* tört el.

– Ellie – komolyodott el a hangja. – Anya ki fog borulni.

– Ne tarts nekem szülői prédikációt Brazíliából! Már van két jelen nem lévő szülőm. Nincs rád szükségem.

– Rendben, te viseled a következményeit. Vagy ha nem te, az alapítványi vagyondod. De a fiú érdekel. Lehet, hogy repülőre pattanok és leggingsszel meg csizmával takarom el a gyantázást meg a pedikűrt. Á! – kiáltott fel, majd így folytatta. – Marco! Flanelingekre lesz szükségem!

– Marcót ne hozd! – figyelmeztettem.

– Mindenhova velem jön. Megkönnyítette az ideutamat, hogy beszél portugálul.

– Ide nem jön. Amikor a közelben van, egészen megváltozol.

– Milyenné? Tehetatlenné? – Finley ugratott, de mindketten tudtuk, hogy nyavalygósabb és jobban vágyik a figyelemre, amikor a felvigyázója vele van. Marco több volt személyi titkár-nál. Nemcsak táskát cipelt és Finley határidő naplóját vezette, de a bevásárlója, stylistja, baristája, csaposa, ápolója, pincére, tervezője és állandó útítársa volt.

– Utálom „Finley és Marco”-t. Én csak Finley-t bírom.

– Helyesbíték: csak Finley-t *szereted*. Marcót hozom.

– Akkor nem lakhat itt.

A hangszórókból hallottam, ahogy az ajkát biggyeszti. – Szerzek neki szállodai szobát. Ha szükségem van valamire, telefonálhatok.

– Jesszusom, Finley! – Előhúztam egy áporodott csomag cigarettát apám ülés melletti dobozából, és gyújtót keresgéltem. Felcsattintottam az ezüst kupakot, megnyomtam és azonnal megszívtam a cigit.

– Hova mész? – kérdezte elkeseredve.

– Elhúszom a csíkot, míg a takarítóbrigád végez a romokkal.

– Hát, ennyire rossz a helyzet? És még te tartasz nekem kiselőadást Marcóról? – kérdezte.

– Várj egy kicsit! – Annyi időre koncentráltam, míg le nem parkoltam egy másik kocsni mellé, aztán kikapcsoltam a motort, és elszívtam a cigit.

– Ott vagy még? – kérdezte Finley.

– Aha – fújtam ki a füstöt. A fehér felhő kilibbent a résnyire kinyitott ablakon. Csak annyira húztam le, hogy apámnak azt mondhassam, én megpróbáltam.

– Abba kell hagynod ezt a szarakodást, Ellie. Mindenkinél elszakad egy nap a cérna.

– Pontosan erre várok – vágtam rá, majd még egyszer megszívtam a cigarettámat, mielőtt kipöcköltem a csikket az ablakon. Kiszálltam a kocsiból, aztán a csizmám sarkával eltapos-tam a csikk parázsló végét.

Lehajoltam, felvettem, és bedobtam a legközelebbi szemetesbe.

– Szerencséd van – hallottam egy hangot a hátam mögött.

Megfordultam. Tyler egy autóalkatrész-bolt téglaborításának dőlt, és összefonta a karját. Nem messze egy „Amerikai Erdészet” feliratú teherautó parkolt.

– Tessék? – kérdeztem.

– Ha nem vetted volna fel azt a csikket, le kellett volna, hogy tartóztassalak.

– Fel kellene, hogy világosítsanak, hogy nem vagy zsaru.

– Akad köztük pár haverom.

– Hű, de menő!

– Hogy fest a ház?

– Piszkosul szétverve. Jó volt látni – fordultam sarkon.

Hallottam a nyomomba szegődő lépteit. – Csak... vicceltem – mondta, amikor végre mellém ért. Feltartott egy fekete Marlborós dobozt.

– Ez meg mi a fene? – kérdeztem.

– Békejobb?

– Kapjak rákot?

Nevetve dugta vissza a cigarettás dobozt a sötétkék tűzoltókabátja oldalzsebébe.

– Hova készülsz?

Megálltam, és sóhajtva felé fordultam. – Seggfej vagy.

Pislogott egyet, aztán a homlokán megpillantottam azokat a gyönyörű ráncokat, és az arcán szétterülő mosollyal kivillantotta tökéletesen fehér fogait. – Mire akarsz kilyukadni?

– Arra, hogy az volt a dolgod, hogy megdugj, aztán békén hagyj.

– Oké.

Egy darabig undorodva méregetett. A bakancsa kopott volt, de csillogott, kék zsebes nadrágját kivasalta, de fél napi viselés után már ráncos lett, a pólója agyonmosottnak látszott. Tyler szorgalmasan dolgozott és büszke volt a munkájára. Valószínűleg még egyetlen napot sem mulasztott a munkahelyéről, de az elkötelezettsége ennyiben ki is merült. Tyler Maddox

feltehetően ugyanannyi szívet tört össze, mint én. Pontosan az volt, akit érdekelttem, bár eszemben sem volt a közelébe menni.

– Szóba állsz velem, pedig azt mondtad, nem fogsz.

Tyler a nadrágzsebébe sülyesztette a kezét, és vállat vont, közben pedig úgy mosolygott rám, mintha életében nem lett volna még egyéjszakás kalandja. Az ilyesféle báj ösztönös, nem lehet megtanulni. – Azt mondtam, nem hívlak.

Összefontam a karomat, és résnyire húzott szemmel néztem fel rá. Jézusom, tényleg nagyon magas volt. – Nem érdeksz.

Megjelent az arcán a gödröcske, melytől elöntött a vágy. – Nem úgy festett múlt éjjel.

– Az múlt éjjel volt. Mostanra kijózanodtam.

– Aú – fintorodott el.

– Húzás! – szoltam rá.

Kiegyenesedett. – Menekülő típusnak látszom?

– Csak ha nőkről van szó, ezért is feküdtem le veled.

– Leállították a gyógyszereidet? – vonta össze a szemöldökét. – Vagy ilyesmi?

– Igen. Pontosan így van. Érzelmi trauma, nehéz múlt, amit csak akarsz, minden. Beszélj csak hozzám, és talán én leszek a következő, túlzottan ragaszkodó barátnő! Jó mókának hangzik?

– Rendben, Ellie – tartotta fel a kezét. – Értem. Úgy teszek, mintha meg sem történt volna.

– Köszí.

– De átkozottul fantasztikus volt, és nem bánnék egy ismétlést.

– Nem lehetnénk csak barátok extrákkal, barátság nélkül?

Eltöprengett a szavaimon. – Elég alávaló nőszemély vagy. Amit furcsán vonzónak találok.

– Tűnés innen!

– Máris.

– És ne is gyere vissza!

– Nem történt semmi. – Kinyitotta a teherautója anyósülés felőli ajtaját. Távolról sem látszott sértettnek, amit bántónak éreztem. Az emberek többsége ennél érzékenyebben reagált a szapulásomra.

Zeke lépett ki, de megtorpant, amikor meglátott. Intett, aztán gyors léptekkel a sofőrülés felőli oldalra került. Pár szót váltottak, aztán Zeke beindította a motort.

– Ki az?

Amikor megfordultam, Sterlinget láttam a hátam mögött. Úgy festett, mint egy vezető beosztású bankár; tőle telhetően igyekezett apját, az Aerostraus Vállalat vezérigazgatóját utánogni. Karcsúsított, sötét gyapjúkabát, sál, hármezer dolláros óra, és az unalmas külsőt feldobandó egy nyakkendő nélkül viselt kék legombolható gallérú elegáns ing, melynek kigombolta a legfelső gombját. Sikerült úgy végigsétálnia a havas járdán, hogy egyetlen csepp nedvesség sem került olasz csizmájára.

– Csókolj meg! – parancsoltam rá.

– Pfuj! – szörnyedt el. – Nem!

– Csókolj meg, seggfej! Most rögtön. És észbontó legyen! Jössz nekem eggyel.

Sterling két keze közé fogta az arcomat, és a számra szorította a száját. Összenyálazott, de azt a jelenetet produkálta, melyet reméltem. A teherautó elment mellettünk, és amint elég távolról hallottam a zaját, ellöktem Sterlinget.

Undorral törölte meg a száját. – Ezt meg minek kellett?

– Hogy megszabaduljak egy pasitól.

– Rajongó vagy jársz vele? – kérdezte Sterling, és oldalra simította sötét haját.

– Egyik sem. Csak biztosra akartam menni.

– Még áll a közös villásreggeli? – kérdezte, és enyhe undorral még egyszer megtörölte a száját.

– Áll – húztam magammal Winona kávézója felé.

Az ablak mellé telepedtünk, és Sterling rögtön az étlapba mélyedt. Az ujjával követte, amit olvasott, a hozzávalókat ellenőrizte. Nem volt allergiás, csak sznob.

A szememet forgattam. – Minek? Állandóan itt eszünk!

– Három hónapja nem jártam itt. Újat is feltehettek.

– Tudod, hogy sohasem változtatnak.

– Pofa be! Olvasok.

Mosolyogtam, aztán a mobilomat ellenőriztem, miközben Sterling tovább olvasta a tízéves étlapot. Sterling családjának az utcánkban volt háza – egy az országszerte sok közül –, mely az év nagy részében üresen állt. Már akkor tudtam, hogy hozzám hasonló, amikor tizennégy évesen láttam magányosan lerészegedni a birtokainkat elválasztó vonal menti fánál. Ő is csak egy szülei által kitartott, gazdag gyerek volt, aki azon rinyált, milyen nehéz az élet milliókkal a zsebében, miközben a családja nem figyel arra, hogy a való világhoz horgonyozza.

Sterling az értékét a szerint állapította meg, hogy egy-egy adott napon az apja miként vélekedett a sikerességéről, és a barátom ettől igencsak szeszélyes lett. Jameson Wellington, Sterling apja ijesztő rendszerességgel változtatta meg a fia fontoságáról alkotott véleményét: minden a részvények árfolyamától, az igazgatótanács hozzáállásától és attól függött, hogy a felesége aznap feldühítette-e.

- Milyen volt a buli? – kérdezte fel sem pillantva.
- Ó... Meg akartalak hívni. De váratlanul rántottam össze.
- Úgy hallottam, csupa helyi ment el.
- Ki mást hívhatnék meg?
- Esetleg engem?
- Finley nincs itthon.

Sterling pár másodpercig felbámult rám, aztán ismét az étlapra szegezte a pillantását. Már nem olvasott. – Ne beszélj a csókról! Csak azért tettem eleget a kérésednek, mert tartoztam vele.

– Nem szólok. Meggyűlölné érte, mert akár beismeri, akár sem – szeret.

– Komolyan?

Bosszúsan hajoltam előre. – Tudod jól, hogy igen.

Láthatóan engedett a feszültsége.

– Minden bulira meg szoktalak hívni. Csak most szükségem volt... valami...

– Komplikációmentesre?

Rászegeztem az ujjamat. – Ahogy mondod.

– Ellison?

– Igen?

– Borzalmasan csókolsz. Valószínűleg szívességet teszel annak a fazonnak.

Dühösen meredtem rá. – Rendeld meg a rohadt Benedict-tojásodat, és fogd be a szádat! Istenien csókolok. Pontosan ezért kellett elriasztanom azt a pasit a nyálas mutatványoddal.

– Senkit sem versz át. Nem csak csókolóztál vele.

A pincérnő olajzöld és krémszín csíkos kötényben, mosolygal az arcán jelent meg. – Szia, Ellie!

– Ha ki kellene találnod, mit rendel Sterling, Chelsea...

– Buggyantott tojást Benedict módra – vágta rá habozás nélkül Chelsea.

– Ez komoly? – rázta a fejét szomorkásan Sterling. – Ennyire kiszámítható vagyok?

– Bocs – restellkedett Chelsea.

Hátradóltam, és visszaadtam neki az étlapot. – Nem ítélek el. Piszkosul jó az a tojás.

– Ugyanazt? – fordult hozzám Chelsea.

– Nem. Én egy omlettet kérek sonkával, paprikával, hagymával és salsával, és egy narancslevet. Van vodkátok? E percben életmentő lenne egy narancsleves-vodkás koktél.

Chelsea az orrát ráncolta. – Még csak délelőtt fél tizenegy van.

Várakozásteljesen néztem fel rá.

– Nincs – válaszolta. – Nem tartunk alkoholt.

Sterling feltartotta két ujját, és magának is narancslevet rendelt.

Chelsea elment, én meg összeszorítottam a számat. Igyekeztem nem túl aggodalmas arcot vágni.

– Fáradtnak látszol, Sterling.

– Hosszú volt a hét.

– De most itt vagy – mosolyodtam el.

– Finley viszont nincs.

– Nem gondolja meg magát, Sterling – figyelmeztettem. – Mindenki másnál jobban szeret.

– Téged kivéve.

– Ez csak természetes. De téged szeret! Csak nem lehet veled, míg át nem veszi az Edson irányítását.

Elkámpicsorodott az arca, és elhomályosult a tekintete.

– Nagyon sajnálom – nyúltam át az asztalon, hogy megérintsem a karját. – Olyan helyet kellett volna választanunk, ahol van vodka is.

Hirtelen kiszáradt a szám. Enyhe pánikrohamot idézett elő, hogy inni akartam, miközben tudtam, hogy ez pillanatnyilag nem lehetséges.

Sterling elhúzódott. – Óvatosan, Ellie. Kezdesz úgy beszélni, mint én.

Megcsendült az ajtócsengő, és egy négytagú család lépett be. Máris azon vitatkoztak, hogy hova üljenek. Turistaszezon volt, és bár kettőnk is közéjük lehetett volna sorolni, mindkettőnknek már több mint nyolc éve volt háza itt. Elég régen ahhoz, hogy a nem itt lakó turisták bosszantsanak. A helyiek részidős családoknak hívtak minket, és ha megmondtuk a környékünk nevét, jobbára nem is kellett kérdeznünk. Csak egyetlen állandó lakos volt a szomszédjaink között, akik arkansasiak voltak, és az, hogy Estes Parkba költözhettek, egy álom megvalósulását és nem egy vakációt jelentett.

A két pincérnő ide-oda cikázott az asztalok között, melyeket gyorsan elfoglaltak a vendégek. Chelsea tornacipője néha megcsikordult a barackrózsaszín és fehér kockás kőpadlón, miközben felvette a megrendeléseket, és hátrasietett a lengőajtón át a konyhába. Mosolyogva jött vissza, és a bárpult mögötti ital automatánál feltöltötte a nagy műanyag poharakat. A pult előtti bárszékeket általában a kávézóba járó hódesházások foglalták el.

A vendégek bemelegítették a termet, és láttam, hogy mindenki hámozza le magáról a rétegeket. Chelsea a nagy munkában megizzadt, mialatt az ablakokon túl az emberek kabátba, sálba, kötött sapkába és kesztyűbe burkolózva jártak-keltek az

utcán. Néha nyílt az ajtó, és lehűtött minket egy hideg fuvallat, Chelsea pedig kedves sóhajjal tudatta mindenkivel, mikor vesz üdítő légfürdőt.

Az egymást követő negyedik napon megint havazni kezdett: finom pelyhek hullottak, az üdülőhely boldog volt, virágzott az üzlet, de vihart jósoltak, és aggódtam, hogy Finley ilyen időjárásban próbál idejutni.

– Hogy van Fin? – kérdezte Sterling, mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Rióban van. Talán utána idejön.

– Tényleg? – törölte meg az orrát a kézfejével Sterling, és szípozott, mely nála a nemtörődomség megjátszásának árulkodó jele volt.

– Már túlságosan is benne jársz a barátságában. Ideje feladni.

Láthatóan elszörnyedt. – Hosszú ideje nem próbáltam meg visszahódítani.

– Már ha egy hónap hosszú időnek tekinthető.

– Torkig vagyok Ellie-vel, a piszok döggel – ráncolta a homlokát. – Nem próbálnál meg ma kivételesen kedves lenni?

Lebiggyesztettem az alsó ajkamat. – Á, szóval Sterlingnek ma megjöött a menzese?

Nem találta mulatságosnak. – Itt hagylak egyedül az asztalnál.

– Ne fenyegezz egy kis mókával!

– És átengedem a helyemet a tűzoltósrácnak, hogy ideülhessen hozzád.

– Micsoda?! – fordultam meg. Tyler Maddox Zeke-kel és a tűzoltócsapat néhány tagjával sétált be. Lejjebb csúsztam a székemen. – A francba! – sziszegtem. Családi körben a kel-

lemetlen szituációk narancslénél erősebb italt kívántak, és elviselhetetlen vágy tört rám, hogy hazarohanjak és kifosszam a bárszekrényt.

Meleg ajkak érintették meg az arcomat, és Tyler odahúzott egy széket az asztalhoz.

– Szia, bébi! Hiányoztam?

– Megőrltél? Hangokat hallasz? – kérdeztem felpaprikázódva.

– Bejöttünk ebédelni, mielőtt visszaindulunk – mondta Tyler, és leültette a csapátát.

Zeke letelepedett a túlsó oldalamra, de látszott, hogy kellemtelenül érzi magát. – Kereshetünk másik asztalt.

– Nem – torkollta le Tyler. – Szó sem lehet róla. Ki a barátod? – intett Sterlingre.

– A fenébe! – mormoltam. El akartam kergetni Tylert, ehelyett féltékeny lett Sterlingre, és könnyen legyőzhető versenytársat látott benne.

Sterling kezét nyújtott, de félrelöktem a kezét.

– Nem semmi csók volt az előbb – folytatta Tyler. – Kélemes emlékeket ébreszt bennem arról az időről, amikor engem csókolt. A múlt éjjel olyan távolinak tűnik.

Undorral fintorodtam el. – Komolyan? Kit izgat?

– Engem – válaszolta Tyler önelégülten.

– Sterlinget nem érdekli, hogy múlt éjjel kihasználtalak a szüleim ágyában.

– Ott alszanak a szüleid? – kérdezte Tyler. – A sajátodat használtad már egyszer is?

– Ami azt illeti... – kezdtem.

Zeke fészkelődni kezdett. – Gyere már, cimbora! Ülünk át máshova!

Tyler elszántan és fenyegetően meredt Sterlingre. – Nekem tetszik itt.

Sterling megköszörülte a torkát, mert nem tudta, mire vélje a helyzetet. – Pontosan... mi az, amit kedvelsz benne?

– A barátnődet – válaszolta Tyler a szemembe nézve.

Előrehajoltam. – Ha nem találsz másik helyet, hogy ételt tölj a bagólesődbe, most rögtön felállok és bejelentem az itt tartózkodóknak, hogy kicsi a péniszed.

Szeme sem rebhent. – Előkapom, és bebizonyítom, hogy nincs igazad.

– Üvöltve neked támadok, hogy klamídiát kaptam tőled. Itt dolgozol, és ez egy zárt közösség. Híre megy az ilyesminek.

– Te is itt laksz – vont vállat.

– De csak rövid ideig. És fütyülök rá, hogy az emberek mit gondolnak rólam.

Chelsea kihozta Sterling rendelését, és letette elé, aztán az enyémet és az italunkat is.

– Rendelünk – jelentette ki Tyler.

Az arcára szorítottam a kezemet, az arcom elkámpicsorodott, és könnyek gyűltek a szemembe. – Minden rendben lesz, Tyler. Néhány adag antibiotikum után abbamarad a folyás, és már viszketni sem fog.

Chelsea grimaszt vágott, undorral Tylerre meredt, aztán akadozva így szólt. – Én... szóval, izé... mindjárt visszajövök.

Tyler leesett állal bámult rám.

– Szólt előre – kuncogott Zeke.

Sterling a tányérján tologatta az ételt, és ránk sem hederített.

Tyler Chelsea felé fordult, aki suttogott valamit a másik pincérnőnek és a szakácsnak. Viszolyogva néztek az asztalunk felé.

– Váó, Ellie! Most nyírtál ki.

A villámmal belevágtam az omlettbe, és elégedetten bekap-
tam a falatot.

– Lehet, hogy csak barátkozni akarok – közölte Tyler.

– A hozzád hasonló pasik nem akarnak „csak úgy” barát-
kozni egy vaginával rendelkező egyeddal – világosítottam fel.

Zeke bólintott. – Mond valamit.

Tyler felállt, és intett a csapatának, hogy ők is emelkedjenek
fel. Így is tettek, a széklábak csikorogtak a kövön. – Tegnap éjjel
kiraktuk az összes hülye szűrét, akik szétverték a házadat, és így
köszönöd meg?

Felmosolyogtam rá. – A seggfej külső mögött tulajdon-
képpen rendes srác vagy. Múlt éjjel részeg voltam, így félre-
hordott a radarom, de egy mérföldről megérezem az ilyesmit.
Nem akarok a barátod lenni. Nem akarom felidézni annak az
egyéjszakás kalandnak az emlékeit, melyben egyszer részünk
volt. Nincs időm rendes fiúkra, Tyler, és elképzelni sem tudok
mocskosabb poklot annál, mint hogy józan állapotban veled
töltssem az időmet.

A fejével Sterling felé intett. – Rendes tagnak látszik.

A tarkómon felállt a szőr. A maximális undokságot hoztam
ki magamból, Tyler mégis úgy tett, mintha bókokkal kedves-
kednénk egymásnak. – Sterling egy magát utáló, nyomorult kis
szarzsák.

– Igaza van – hagyta rám fesztelenül Sterling. – Az vagyok.

Tyler csapattársai összenéztek, aztán Tyler hosszan nézett.
– Jó étvágyat a tojáshoz!

– Köszönöm – válaszoltam, és konokul a tányérra szegez-
tem a tekintetem, míg elment.

Sterling pár másodpercig hallgatott, aztán odahajolt hozzám. – Tuti, hogy kedveled. Még sohasem hallottalak ilyen brutálisnak.

Elhessegettem. – Lehet, hogy egy túlzottan magabiztos pasi, de nem rossz srác. Nem kell, hogy velünk lógjon.

– Igaz – hagyta rám Sterling, és újabb falatot lapátolt a szájába. A szalvétával finoman megtörölgette a szája sarkát, aztán a kiszedett szemöldöke alól rám nézett. – Mióta vagy beszámítható?

– Jaj, édesem, remélem, olyan kellemes lesz a napod, mint amilyen te vagy!

Halkan kuncogott, aztán bekapta a következő falatot.

HARMADIK FEJEZET

FINLEY MEGBORZOLTA A NERCKABÁTJÁT, ÉS AZ ELŐCSARNOKBELI MÁRVányasztalra dobta Chopard Grey napszemüvegét. Finley nem volt gondatlan, csak szerette volna, ha mindenki tudja: hidegen hagyja a hatszáz dollár, melyet a szeme nap elleni védelmére fordított, és különben is mit számít az egész, amikor a jövő héten úgy is egy bérelt jachtról a Dél-kínai-tengerbe ejti.

Az óramutató járásával ellenkező irányban negyed fordulatot tekert a briliáns orrkarikáján, aztán a szájába dobott egy mentolos cukorkát. – Mostantól repülőgépet fogok bérelni. Még az első osztály is mocskos! És a repülőterek... *brr!*

Marco, akin úgy feszült a sötétszürke Henley, mint egy Banana Republic-modellen, letette a bőröndöket az előcsarnokban, portugálul üdvözölte Maricelát és Josét, amikor kijöttek a csomagokért.

– Spanyolul beszélnek, Marco – jegyeztem meg fapofával.

Marco levette a napszemüvegét, és úgy vigyorgott, mintha tudna egy-két vagy száz történetet, melyeket később, amikor berúgunk, megoszt majd velem Finley előtt. – Hasonló nyelvek.

Dühösen meredtem Finley-re. – Mégis elhoztad – jelentettem ki vádló hangon.

– Szállodába megy – nyugtatott meg Finley, és alig vette észre, hogy Marco lesegítette a kabátját. Aztán Marco lehajolt, hogy kifűzze a nővérem bolyhos hótaposó csizmáját.

Összerázkódtam. – Elég ebből, Marco! Most rögtön hagyja abba!

Marco levette Finley-ről a másik csizmát is, aztán felállt, és mohó tekintettel várakozni kezdett. De ez a vágy nem az volt, melyet egy korombeli nő egy olyan egzotikus, pompás férfitől, mint Marco, elvárt volna. Arra várt, hogy szívességet tegyen nekem, a kedvemben járjon, bármilyen felmerülő szükségletemet kielégítse, és mindezt nem értem tette volna, hanem Finley-ért. Nemcsak egyszerűen arra volt büszke, hogy kedveskedik a munkaadójának és bárkinek, aki a környezetében van, hanem ez volt mániája. Finley és a kísérete kielégítése volt a specialitása, és boldogan villogtatta a képességeit.

– Csak azt szeretném... – nyúlt Finley táskája után.

– Nem lehet – csaptam félre a kezét. – Fogja a cókómókját és keressen egy szállodát! Finley egy hétig egyedül próbál meg levegőt venni.

Marco kényelmetlenül feszengett, mert nem volt biztos abban, hogyan tehetne eleget a követelésemnek.

Finley tettetett türelemmel mosolygott rá. – Minden rendben, Marco. Menjen csak! Élvezze a vakációját!

Marco párszor magabiztosan, egyben bizonytalanul bólintott. Láthatóan feldúlt, hogy pár percnél tovább sorsára kell hagynia Finley-t.

Kezet csókolt Finley-nek. – Ha bármire szüksége van, Miss Edson, tíz perc alatt itt termek.

Finley lassan húzódott el tőle, aztán elhessegette. Marco bája hidegen hagyta.

Marco a kétségbeesés határán volt, miközben összeszedte a csomagjait, és becsukta maga mögött az ajtót.

Felsóhajtottam. – Ez a dolog kezd túlzott méreteket ölteni.

Kényeskedve mosolygott, aztán odalépett hozzám, és erősen megölelt. – Csak féltékeny vagy.

Egyszer magamhoz szorítottam, aztán elhúzódtam. – A fenekedet is kitörli? Mert csak akkor leszek féltékeny.

Finley nevetett, majd lehúzta a kesztyűjét, és az előcsarnokon át a zongoraszobába ment. A díványra hajította a kesztyűjét, aztán leült, és zoknis lábát keresztbe vetve elengedte magát. Aranyszőke haja lágy hullámokban omlott a hátára, fényes és tökéletes volt, mely érthető, hiszen elég pénzt költött rá, hogy ilyen legyen. – Nem mintha nem próbálta volna, kedvesem. Igazad van, lehet, hogy ha lehetne, lélegezne helyettem is.

– Nem bosszant?

– Nem. Semmi miatt nem aggódom, csak a miatt, amiért aggódnom kell.

– Mikor kezdesz megint dolgozni? Apa igazgatótanácsa még mindig rinyál a kinevezésed miatt?

– Nemsokára és igen – sóhajtott fel. – Milyen itt, Télországban?

Kínéztem az ablakon. Nem havazott, de a szél jégkoloncokat fújt le a faágakról. – Azt hiszem, szívesen cserélem fel a tengerre.

Vörösre festett száját félrehúzva nézett rám. – Nem úgy látom, hogy készen állsz rá.

A sötétkék körömlakkot kapargattam a hüvelykujjam körmérő. – Nem érzek semmit. Már minden tengerparton napoztunk, és Estestől az Alpokig mindenütt síeltünk.

– Unod magad? – kérdezte Finley magában mulatva.

– Nem, csak nem találom a helyem.

Finley méla undorral forgatta a szemét. – Ne csináld ezt, Ellison! Ne viselkedj ilyen istenverte közhelyesen! A szegény kis gazdag lány, aki unja az életet, aki körül ott van mindenki és senki, és olyan magányosnak érzi magát, mint az ujjam.

– Ne beszélj velem ilyen lekezelően! Emlékszem, hogy a te életednek is volt egy ilyen szakasza.

– Vásárolgattam, egy hónapot töltöttem veled Barbadoson. És nem dugtam végig az egészet. Mindig is gyengéid voltak a gyógyszerek – ez anyától ragadt rád –, de az isten szerelmére, Ellie, keress egy hobbit! Válassz egy fiút! Vagy egy lányt! Egy ügyet! Keresd *Istent*! Teszek rá, csak ne nyavalyogj a túl sok pénz és választási lehetőség miatt!

Nem tudom, milyen arcot vághattam, de Finley-ét kopírozhattam. Eltakartam a szemem, aztán leültem a kanapéra, és hátradőltem. – A francba is, igazad van! Úgy beszélek, mint Sterling.

– Nem vagy olyan rémes, de egy lépésre vagy egy elvonótól. Nem unatkozol, inkább üres vagy. Ne kokóval meg hasissal töltsd meg magad! Tudod jól, hogy ezek nem válnak be.

Összehúzott szemmel néztem rá. – A fenébe, Finley! Mikor kezdted el szülősködni? Van egy felnőtt felvigyázód, aki megkavarja a kávédat, és nekem osztod az ésszt az élet nagy választásairól?

Felállt, pár lépést tett a kanapé felé, és lerogyott mellém, a lábát az ölembe kulcsolta, és az ujjait összefonta az enyéimmal. – Betsy túlادagolta magát. Nem akarom, hogy veled is ez történjen.

Felültem. – Betsy March?

Bólintott, és a hüvelykujjával simogatta a tenyeremet. – Kilencc hónapja ott tartott, ahol most te. Mind láttuk.

– Én nem.

– „Harc közben eltűntél”, Ellie. Már senki sem szokott veled találkozni. Talán csak Sterling.

– Jövő héten Szanjára utazunk.

– Hat hónapja nem láttalak, Ellie. Betsy is kiürült. Nem akarom azt a hírt kapni, hogy a saját ürülékedben fekvve találtak rád a padlón. Ez egy testvéri beszélgetés. Elcseszed az életed. Embereld meg magad, és vedd kezébe az irányítást!

– *Emberirányítsak?* – mosolyogtam mesterkélt élénkséggel.

Finley igyekezett könnyedén kezelni, de sebtében megtörölte a szemét.

Megfogtam a kezét. – Fin, semmi bajom.

Bólintott. – Tudom. Mind jól vagyunk, amíg bajunk nem esik.

– Ne már. Egész nap utaztál. Forró fürdő, lazítás és hozatunk valami kaját.

Rám mosolygott. – Nem csoda, hogy unatkozol. Borzalmasan hangzik.

– Rendben. Forró fürdő, aztán vacsora valahol, és keresünk egy bárt szexi helyiekkel.

– Így már sokkal jobb – vigyorgott.